

Chiều Sương Khói Sương

Trời ơi tôi nhớ / Đà Lạt của tôi! Tại sao xa xôi, tôi đây em đó? Đà Lạt hoa nở / vì em chớ ai? Một là không hai...dù có tháng Bốn! Bỗng nhớ Bùi Giáng / hay nói Bốn Lù. Cách Mạng Mùa Thu / vì vu gió thổi...

Đà Lạt ơi hỡi / gọi hoài nhớ hoài! Phấn thông vàng bay, hàng cây khuyneh diệp / học trò tôi đẹp / Tây Thi không bằng / cả Trần Lệ Xuân / là cơn gió thoảng...

Đà Lạt...rừng rợn / những dốc những đèo / những hồ trong veo / chứa bao nước mắt? Chùa Linh Sơn, Phật, chiều chuông boong boong...Nhà thờ Yersin / sáng con gà gáy...Đà Lạt tôi đấy...có hồ Xuân Hương...

Đà Lạt véo von / tình ca ai hát...Khánh Ly mờ nhạt...mấy mươi năm nay...Đà Lạt bay bay, Thiên Nga áo tím...ôi chao kỷ niệm, lật, mở, nhìn thôi. Và giọt lệ rơi, thác cao vời vời...Cuối tuần xưng tội, Chúa dang tay, buồn!

Đà Lạt tôi thương. Người thương chỉ một...như Miếu Ông Cọp / đèo Belle Vue. Tôi đứng đó khuya / chờ xe thổ mộ. Suốt đời cam khổ, mút chỉ cà sa...Ai có đi qua / một thời Cải Tạo, nghiêng răng cho máu...chảy xuống bàn tay!

Con chim xanh bay...về đâu Thạnh Mỹ...ôi tiếng ngựa hí / nghe từ Cù Lằn. Tôi nhớ bàn chân, của ai, không nói. Tôi chỉ còn gọi / em-yêu-quý ơi...Đà Lạt của tôi...của anh của chị...mà riêng Thạnh Mỹ...hoa Bạch Hường...thơm!

Cảm ơn nụ hôn / vì em mà nở!

Cảm ơn nỗi nhớ / vì em nhớ nhưng!

*

Tôi nói lung tung / một vòng Thành Phố. Đà Lạt tôi đó / người ơi người ơi...Mây trắng một trời / hiền mây hiền hậu! Phải chi ai xấu / một chút / cho nhờ...Phải chi ngày xưa...tôi đừng Đà Lạt, đừng nghe em hát / Tình. Xa. Tình. Xa...

Tình xa tình xa...Tôi buồn bao la tôi buồn bát ngát nhớ quá Đà Lạt...thơm ngát chiêm bao! Mùi hương nao nao khói chiều mái lá...lụa bung tơ tả chiều sương khói sương...

Trần Văn Lệ

